ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)
της 20ής Μαρτίου 2002 *

Στην υπόθεση Τ-175/99,

UPS Europe SA, με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τους T. R. Ottervanger και D. Arts, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τους B. Doherty και K. Wiedner, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

υποστηριζομένης από την

Deutsche Post AG, με έδρα τη Βόνη (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον J. Sedemund, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνουσα,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή περί ακυρώσεως της αποφάσεως SG (99) D/4155 της Επιτροπής, της 10ης Ιουνίου 1999, με την οποία η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία της προσφεύγουσας, της 8ης Ιουνίου 1998, στον βαθμό που η απόφαση αυτή αφορά το άρθρο 82 ΕΚ και τη μερική εξαγορά της DHL International Ltd από την Deutsche Post AG,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τέταρτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Mengozzi, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas, V. Tiili, R. M. Moura Ramos και J. D. Cooke, δικαστές,

γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 25ης Απριλίου 2001,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η προσφεύγουσα είναι μία από τις εταιρίες του ομίλου United Parcel Service (στο εξής: UPS) που ασκεί τη δραστηριότητα διανομής δεμάτων ανά τον κόσμο. Διατηρεί γραφεία σε όλα τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, ιδίως δε στη Γερμανία.

2 Στις 11 Μαΐου 1998, η Επιτροπή έλαβε κοινοποίηση, σύμφωνα με το άρθρο 4 του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ L 395, σ. 1), μιας προτεινόμενης συγκεντρώσεως με την οποία η επιχείρηση Deutsche Post AG σκόπευε να αποκτήσει, υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο β', του εν λόγω κανονισμού, κοινό έλεγχο της DHL International Ltd (στο εξής: DHL), αγοράζοντας το 22,498 % των μετοχών της. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η Deutsche Post θα αποκτούσε τον έλεγχο της DHL από κοινού με την Deutsche Lufthansa AG (στο εξής: Lufthansa) και την Japanese Airlines Company Ltd (στο εξής: JAL).

3 Στις 19 Μαΐου 1998, δημοσιεύθηκε η κοινοποίηση που προηγήθηκε της εν λόγω συγκεντρώσεως (υπόθεση IV/M.1168 — DHL/Deutsche Post) (ΕΕ C 154, σ. 6), με την οποία κλήθηκαν οι ενδιαφερόμενοι τρίτοι να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους.

4 Η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της στην Επιτροπή στις 29 Μαΐου 1998. Προέβαλε, μεταξύ άλλων, το γεγονός ότι η Deutsche Post δεν μπορούσε να συγκε-

ντρώσει τους αναγκαίους πόρους για την απόκτηση των μετοχών της DHL παρά μόνο χάρις στα έσοδα που αντλεί από την προστατευόμενη αγορά του ταχυδρομικού τομέα. Η προσφεύγουσα τόνισε επίσης ότι η Deutsche Post δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει τα αποκλειστικά της δικαιώματα για σκοπούς διαφορετικούς από την εκπλήρωση της υποχρεώσεως παροχής της υπηρεσίας γενικού οικονομικού συμφέροντος που της έχει ανατεθεί.

5 Με έγγραφο της 8ης Ιουνίου 1998, η προσφεύγουσα υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, της Deutsche Post και της DHL. Η καταγγελία στηριζόταν σε παραβάσεις των άρθρων 81 ΕΚ, 82 ΕΚ και 87 ΕΚ. Η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή να κινήσει, μεταξύ άλλων, διαδικασία κατά της Deutsche Post για κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως.

6 Στις 26 Ιουνίου 1998, η Επιτροπή εξέδωσε απόφαση με την οποία έκρινε συμβατή με την κοινή αγορά, βάσει του κανονισμού 4064/89, συγκέντρωση (υπόθεση IV/M.1168 — DHL/Deutsche Post), της οποίας η προηγηθείσα κοινοποίηση είχε δημοσιευθεί στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (ΕΕ C 307, σ. 3).

7 Με έγγραφο της 7ης Ιουλίου 1998, η Επιτροπή ζήτησε από την προσφεύγουσα να της δηλώσει αν ενέμενε στην καταγγελία της 8ης Ιουνίου 1998. Με έγγραφο της 10ης Ιουλίου 1998, η προσφεύγουσα απάντησε στην Επιτροπή ότι ενέμενε στην καταγγελία της.

8 Στις 21 Δεκεμβρίου 1998, η προσφεύγουσα απηύθυνε στην Επιτροπή έγγραφο, με το οποίο την κάλεσε να αποφασίσει σχετικά με την καταγγελία της, μεταξύ άλλων δυνάμει των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ.

9 Με έγγραφο της 8ης Φεβρουαρίου 1999, η Επιτροπή κοινοποίησε στην προσφεύγουσα τα προκαταρκτικά της πορίσματα, σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού (ΕΚ) 2842/98 της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 1998, σχετικά με τις

ακροάσεις στο πλαίσιο ορισμένων διαδικασιών κατ' εφαρμογή των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 354, σ. 18), κατά το οποίο το αίτημα της προσφεύγουσας, στον βαθμό που βασιζόταν στα άρθρα 81 ΕΚ και 82 ΕΚ, δεν ήταν βάσιμο.

10 Με έγγραφο της 29ης Μαρτίου 1999, η προσφεύγουσα ενημέρωσε την Επιτροπή ότι διαφωνούσε με τα πορίσματά της και την κάλεσε να εξετάσει το ζήτημα ειδικότερα σε σχέση με το άρθρο 82 ΕΚ.

11 Με απόφαση της 10ής Ιουνίου 1999, η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία της προσφεύγουσας, στον βαθμό που η καταγγελία αυτή στηριζόταν στα άρθρα 81 ΕΚ και 82 ΕΚ (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

12 Η προσβαλλόμενη απόφαση ανέφερε τα εξής:

«16. Όπως τόνισε η Επιτροπή με την από 26 Ιουνίου 1998 απόφασή της, η [Deutsche Post] ισχυρίζεται ότι η αγορά αυτή χρηματοδοτήθηκε από την πώληση ακινήτων περιουσιακών στοιχείων, τα οποία απέκτησε όταν μετατράπηκε σε ανώνυμη εταιρία. Εάν αυτό επιβεβαιωθεί, η καταγγελία καθίσταται κατ' ουσίαν αβάσιμη.

17. Στο από 29 Μαρτίου 1999 έγγραφό της, η UPS [Ευρώπης] ορθώς παρατηρεί ότι το αληθές του ισχυρισμού της [Deutsche Post] ως προς την προέλευση των κεφαλαίων δεν επαληθεύθηκε. Εντούτοις, σε αντίθεση προς ό,τι αναφέρει η UPS [Ευρώπης] στο έγγραφο αυτό, η Επιτροπή δεν οφείλει να διεξαγάγει έρευνα επί του θέματος. Συγκεκριμένα, εν πάση περιπτώσει, η καταγγελία δεν είναι βάσιμη από νομικής απόψεως. Ακόμη και αν αποδειχθεί ότι η [Deutsche Post] χρησιμοποίησε κέρδη που αποκόμισε από την αγορά του ταχυδρομικού τομέα και ότι πληρούνται όλες οι λοιπές προϋποθέσεις του άρθρου 82 ΕΚ, δεν υφίσταται κατάχρηση υπό την έννοια του άρθρου αυτού.

18. Το γεγονός και μόνον ότι μια εταιρία αποφασίζει να χρησιμοποιήσει τους πόρους που διαθέτει για να αποκτήσει συμμετοχή σε άλλη εταιρία δεν δημιουργεί προβλήματα βάσει του δικαίου του ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εφόσον η απόκτηση αυτή δεν επιφέρει τη δημιουργία ή την ενίσχυση δεσπόζουσας θέσεως.

19. Με την από 26 Ιουνίου 1998 απόφασή της, η Επιτροπή κατέληξε ότι η πράξη που της κοινοποιήθηκε δεν δημιουργούσε σοβαρές δυσχέρειες ως προς τη συμβατότητά της προς την κοινή αγορά.

20. Επομένως, πρέπει να εξεταστεί το ειδικότερο ζήτημα αν το ότι μια επιχείρηση χρησιμοποιεί (πάντοτε στην περίπτωση που οι ισχυρισμοί της UPS [Ευρώπης] είναι βάσιμοι) κέρδη που αποκόμισε από δραστηριότητες ως προς τις οποίες απολαύει μονοπωλίου για να χρηματοδοτήσει την απόκτηση του ελέγχου εταιρίας που ασκεί τις δραστηριότητές της σε τομέα ανοικτό στον ανταγωνισμό συνιστά δεσπόζουσα θέση υπό την έννοια του άρθρου [82] της Συνθήκης ΕΚ. Η Επιτροπή θεωρεί ότι η απάντηση πρέπει να είναι αρνητική. Ακόμη και εταιρίες στις οποίες κράτη μέλη έχουν χορηγήσει αποκλειστικό δικαίωμα για ορισμένη δραστηριότητα μπορούν να αναπτύξουν δραστηριότητα σε άλλους τομείς, χωρίς να τους το απαγορεύει το άρθρο 82 ΕΚ. Ωστόσο, το άρθρο 82 ΕΚ μπορεί να προβληθεί σχετικά με τη συμπεριφορά των εταιριών αυτών στις αγορές στις οποίες απολαύουν μονοπωλίου.»

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

13 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 2 Αυγούστου 1999, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.

14 Με αίτηση που κατέθεσε στην εν λόγω Γραμματεία στις 23 Δεκεμβρίου 1999, η Deutsche Post ζήτησε να παρέμβει υπέρ της καθής.

15 Με διάταξη της 8ης Φεβρουαρίου 2000, ο Πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου επέτρεψε την παρέμβαση της Deutsche Post υπέρ της καθής.

16 Κατ' εφαρμογή των άρθρων 14, παράγραφος 1, και 51, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, η υπόθεση ανατέθηκε σε πενταμελές τμήμα.

17 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τέταρτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, ζήτησε από την Επιτροπή να προσκομίσει, πριν από τη δημοσίευσή της, την απόφαση 2001/354/ΕΚ της Επιτροπής, της 20ής Μαρτίου 2001, σε μια διαδικασία σύμφωνα με το άρθρο 82 της Συνθήκης ΕΚ (Υπόθεση COMP/35.141 — Deutsche Post AG) (ΕΕ L 125, σ. 27).

18 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 25ης Απριλίου 2001, οι διάδικοι απέπτυξαν προφορικώς τις θέσεις τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου.

19 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση στον βαθμό που απορρίπτει τη στηριζόμενη στο άρθρο 82 ΕΚ καταγγελία της,

— να καταδικάσει την καθής και την παρεμβαίνουσα στα δικαστικά έξοδα και

— να διατάξει οποιοδήποτε κατά την κρίση του αναγκαίο μέτρο.

20 Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

21 Η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της ουσίας

22 Η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως προς στήριξη της προσφυγής της. Ο πρώτος λόγος αντλείται από την ανεπάρκεια αιτιολογίας. Ο δεύτερος λόγος από παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την ανεπάρκεια αιτιολογίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

23 Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ, στον βαθμό που, υπό τις περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως, η Επιτροπή δεν μπορεί απλώς και μόνο να προβάλει ως δικαιολογία ότι το άρθρο 82 ΕΚ δεν απαγορεύει σε μια επιχείρηση που έχει μονοπωλιακή θέση να επεκταθεί σε τομείς άλλους από αυτούς που αφορούν το μονοπώλιό της.

24 Θεωρεί ότι με την προσβαλλόμενη απόφαση δεν αποδεικνύεται ο λόγος για τον οποίο οι πόροι που έχουν προβλεφθεί για την παροχή υπηρεσίας γενικού οικονομικού συμφέροντος μπορούν επίσης να χρησιμοποιηθούν για άλλους σκοπούς, όπως η απόκτηση κοινού ελέγχου επί επιχειρήσεως που δραστηριοποιείται σε παρεμφερή αγορά. Ισχυρίζεται ότι, απ' όσα γνωρίζει, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι η πρώτη απόφαση με την οποία η Επιτροπή διατυπώνει την άποψή της επί του θέματος. Συνεπώς, θεωρεί ότι η Επιτροπή όφειλε να την αιτιολογήσει επιμελώς.

25 Η προσφεύγουσα τονίζει ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως ενισχύεται από το γεγονός ότι το άρθρο 82 ΕΚ συνιστά «ανοικτή» απαγόρευση, το νόημα της οποίας εξελίχθηκε με το πέρασμα του χρόνου σε συνάρτηση με την πρακτική της Επιτροπής και τη νομολογία του Δικαστηρίου. Έτσι, μια απόφαση που αποκλείει ρητά συγκεκριμένη συμπεριφορά από το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 82 ΕΚ είναι εξίσου αποκαλυπτική και σχετική με τον καθορισμό του περιεχομένου του άρθρου αυτού με απόφαση χαρακτηρίζουσα μια συμπεριφορά ως κατάχρηση υπό την έννοια του άρθρου αυτού.

26 Κατά την άποψη της καθής, την οποία υποστηρίζει η παρεμβαίνουσα, το γεγονός ότι το άρθρο 82 ΕΚ θέτει απαγόρευση συνεπάγεται ότι δεν απαιτείται καμία ιδιαίτερη αιτιολογία προς απόδειξη του ότι ορισμένη συμπεριφορά επιτρέπεται.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

27 Εκ προοιμίου πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η αιτιολογία που απαιτεί το άρθρο 253 ΕΚ πρέπει να είναι προσαρμοσμένη προς τη φύση της οικείας πράξεως και από αυτήν πρέπει να προκύπτει σαφώς και αναμφισβήτητα η συλλογιστική του οργάνου που εξέδωσε την πράξη, έτσι ώστε να δίνει τη δυνατότητα στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που υπαγόρευσαν το ληφθέν μέτρο και στο Δικαστήριο να ασκεί τον έλεγχό του (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 2ας Φεβρουαρίου 1988, 67/85, 68/85 και 70/85, Van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 219, σκέψη 71, και της 14ης Ιουλίου 1994, C-353/92, Ελλάς κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-3411, σκέψη 19).

28 Επιπλέον, η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, όπως το περιεχόμενο της πράξεως και η φύση των προβαλλομένων λόγων (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Μαρτίου 1985, 296/82 και 318/82, Κάτω Χώρες και Leeuwarder Papierwarenfabriek κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 809, σκέψη 19).

29 Όπως υπενθύμισε το Δικαστήριο με την απόφασή του της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France (Συλλογή 1998, σ. I-1719), η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ικανοποιεί τις απαιτήσεις του άρθρου 253 ΕΚ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει της διατυπώσεώς της αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (σκέψη 63).

30 Επιβάλλεται να υπομνησθούν οι περιστάσεις υπό τις οποίες εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση.

31 Με έγγραφο της 29ης Μαΐου 1998, η προσφεύγουσα ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση για υποβολή παρατηρήσεων επί του σχεδίου συγκεντρώσεως

DHL/Deutsche Post. Στο σημείο 3 της απαντήσεώς της, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, αφενός, ότι η χρηματοδότηση της αποκτήσεως μετοχών της DHL από την Deutsche Post πραγματοποιήθηκε κατά παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ και/ή του άρθρου 87 ΕΚ, ανεξαρτήτως της τελικής θέσεως της Επιτροπής επί της συμβατότητας της προτεινόμενης συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά. Αφετέρου, υποστήριξε ότι, λαμβανομένης υπόψη της δομής της σχεδιαζομένης από τις Deutsche Post και DHL κοινής επιχειρήσεως, οι μελλοντικές σχέσεις των δύο αυτών επιχειρήσεων θα συνιστούσαν παράβαση των άρθρων 81 ΕΚ και/ή 82 ΕΚ και/ή 87 ΕΚ. Τέλος, με το έγγραφο αυτό, η προσφεύγουσα τόνισε ότι σκόπευε να ζητήσει από την Επιτροπή να κινήσει διαδικασία κατά της Deutsche Post και της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας για παραβίαση της Συνθήκης.

32 Με έγγραφο της 8ης Ιουνίου 1998, η προσφεύγουσα υπέβαλε καταγγελία σχετική με το ως άνω πρόβλημα και ζήτησε από την Επιτροπή να κινήσει διαδικασία κατά της Deutsche Post λόγω καταχρήσεως δεσπόζουσας θέσεως και κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας λόγω της χορηγήσεως κρατικής ενισχύσεως κατά παράβαση των άρθρων 87 ΕΚ και 88 ΕΚ. Επιπλέον, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι οι μελλοντικοί δεσμοί μεταξύ της Deutsche Post και της DHL θα συνιστούσαν παράβαση των άρθρων 81 ΕΚ και/ή 82 ΕΚ και/ή 87 ΕΚ.

33 Με την προσβαλλόμενη απόφαση η Επιτροπή δήλωσε ότι, ακόμη και αν η Deutsche Post είχε χρησιμοποιήσει έσοδα προερχόμενα από την «ταχυδρομική αγορά» και ακόμη και αν πληρούνταν όλες οι λοιπές προϋποθέσεις του άρθρου 82 ΕΚ, δεν επρόκειτο για κατάχρηση υπό την έννοια του εν λόγω άρθρου. Πρόσθεσε ότι το γεγονός και μόνον ότι μια εταιρία αποφασίζει να χρησιμοποιήσει τους πόρους που διαθέτει για να αποκτήσει συμμετοχή σε άλλη εταιρία δεν δημιουργεί προβλήματα βάσει του δικαίου του ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εφόσον η απόκτηση αυτή δεν επιφέρει τη δημιουργία ή την ενίσχυση δεσπόζουσας θέσεως. Επισήμανε ότι η καταγγελία της προσφεύγουσας δεν ήταν βάσιμη από νομικής απόψεως, καθόσον το άρθρο 82 ΕΚ δεν απαγορεύει, ακόμη και σε εταιρίες στις οποίες κράτη μέλη έχουν χορηγήσει αποκλειστικό δικαίωμα σε συγκεκριμένο τομέα, να αναπτύξουν δραστηριότητα σε άλλους τομείς.

34 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως, μολονότι συνοπτική, ήταν ωστόσο επαρκής για να γνωρίσει η προσφεύγουσα τους πραγματικούς και νομικούς λόγους στους οποίους στηρίχθηκε η Επιτροπή για να απορρίψει την καταγγελία της.

35 Συνεπώς, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ

Επιχειρήματα των διαδίκων

36 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι η χρησιμοποίηση κερδών που αντλούνται από κάποιο αποκλειστικό δικαίωμα, το οποίο χορηγείται με αποκλειστικό σκοπό να διασφαλίσει την παροχή υπηρεσίας γενικού οικονομικού συμφέροντος, για να αποκτηθεί ο έλεγχος επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται σε συναφείς αγορές, ισοδυναμεί με κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως, την οποία απαγορεύει το άρθρο 82 ΕΚ. Αναφέρεται στην απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Μαΐου 1993, C-320/91, Corbeau (Συλλογή 1993, σ. I-2533, σκέψη 19), και ισχυρίζεται ότι, εφόσον η αποκλειστικότητα χορηγείται σε επιχείρηση επιφορτισμένη με την παροχή καθολικής υπηρεσίας προκειμένου να διασφαλιστεί η οικονομική ισορροπία της, η οικεία επιχείρηση δεν πρέπει να χρησιμοποιεί τα απορρέοντα από την αποκλειστικότητα έσοδα για άλλους σκοπούς.

37 Προσθέτει ότι το αποτέλεσμα στην αγορά είναι το ίδιο στην περίπτωση που τα έσοδα του προστατευόμενου τομέα χρησιμοποιούνται είτε για να χρηματοδοτήσουν την απόκτηση επιχειρήσεως που δραστηριοποιείται σε αγορά ανοικτή στον ανταγωνισμό είτε για να επιδοτήσουν δραστηριότητες ασκούμενες σε ελεύθερη αγορά. Κατά την άποψή της, και στις δύο περιπτώσεις, η χρησιμοποίηση των εσόδων αυτών νοθεύει τον ανταγωνισμό.

38 Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η επιχείρηση που χρησιμοποιεί τα κέρδη από το μονοπώλιο μπορεί να καταλογίσει τα έξοδα αποκτήσεως στις δραστηριότητες που ασκούνται υπό καθεστώς μονοπωλίου. Ως εκ τούτου, μπορεί να προτείνει τιμή ανώτερη από αυτή που προτείνουν οι ανταγωνιστές της, οι οποίοι, καθότι στερούνται των οφελών του μονοπωλίου, οφείλουν να χρηματοδοτήσουν την απόκτηση με τους πόρους που αποκτούν σε μια ελεύθερη αγορά και να λάβουν υπόψη την αναμενόμενη απόδοση των επενδεδυμένων κεφαλαίων. Συνεπώς, ο ανταγωνισμός επηρεάζεται όχι μόνο στο πλαίσιο της οικείας μη προστατευόμενης αγοράς, αλλά και

της αγοράς για την απόκτηση επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται στην προστατευόμενη αγορά.

39 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί την ερμηνεία της Επιτροπής ότι η Deutsche Post δεν θα μπορούσε να έχει πρόσβαση στην αγορά διανομής δεμάτων ή να επεκταθεί στην αγορά αυτή, αν καταδικαζόταν η προσαπτόμενη από την προσφεύγουσα συμπεριφορά. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, στην περίπτωση αυτή, η Deutsche Post θα είχε τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσει, όπως και κάθε άλλη επιχείρηση, άλλα οικονομικά μέσα, όπως, για παράδειγμα, την έκδοση ομολογιών ή μετοχών, την πώληση θυγατρικής εταιρίας ή τη σύναψη δανειακής συμβάσεως. Θα μπορούσε επίσης να χρησιμοποιήσει ελεύθερα, για τον σκοπό αυτό, τα κέρδη που αποκομίζει από τις δραστηριότητές της στις ανταγωνιστικές αγορές. Θα της απαγορευόταν μόνον η πρόσβαση σε άλλη αγορά, εφόσον θα χρησιμοποιούσε τα κέρδη που αντλεί από το μονοπώλιο της.

40 Όσον αφορά την απαγόρευση χρησιμοποιήσεως ορισμένων κερδών, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι ουδέποτε υποστήριξε ότι η Deutsche Post δεν είχε το δικαίωμα να πραγματοποιήσει κέρδη στη μονοπωλιακή αγορά· ισχυρίστηκε απλώς ότι δεν πρέπει να επιτρέπεται στην Deutsche Post να χρησιμοποιεί τα κέρδη αυτά για να χρηματοδοτήσει δραστηριότητες σε ανοικτές στον ανταγωνισμό αγορές. Αναφερόμενη στην απόφαση Corbeau, που προπαρατέθηκε ανωτέρω στη σκέψη 36, υποστηρίζει ότι η χορήγηση αποκλειστικών δικαιωμάτων έχει ως σκοπό να εξασφαλίσει οικονομική ισορροπία στις επιχειρήσεις που είναι επιφορτισμένες με υποχρέωση παροχής καθολικής υπηρεσίας. Η απόφαση αυτή ενισχύει την άποψη ότι η χρησιμοποίηση των αντλούμενων από το μονοπώλιο κερδών για σκοπούς διαφορετικούς από την κάλυψη των απωλειών που προκαλεί η παροχή καθολικής υπηρεσίας συνιστά κατάχρηση υπό την έννοια του άρθρου 82 ΕΚ. Συνεπώς, η Deutsche Post δεν έχει δικαίωμα να πραγματοποιεί στην ταχυδρομική αγορά κέρδος που να υπερκαλύπτει τα πρόσθετα έξοδα που τη βαρύνουν ως επιχείρηση επιφορτισμένη με παροχή καθολικής υπηρεσίας.

41 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι ένας από τους σκοπούς του άρθρου 82 ΕΚ είναι να διασφαλίζει την ευθύτητα στον ανταγωνισμό μεταξύ των διαφόρων επιχειρήσεων που λειτουργούν σε μια συγκεκριμένη αγορά και να προστατεύει τη θέση των ανταγωνιστών, παρεμποδίζοντας κατ' αυτόν τον τρόπο την πρόκληση μακροπροθέσμως ζημίας στους καταναλωτές. Επομένως, συνιστούν καταχρήσεις οι πρακτικές που αφίστανται της φυσιολογικής επιχειρηματικής συμπεριφοράς και είναι αντίθετες προς τους προαναφερθέντες σκοπούς. Προσθέτει ότι η χρησιμοποίηση

κερδών αντλούμενων από μια προστατευόμενη από νόμιμο μονοπώλιο θέση, προκειμένου να αποκτηθεί ο έλεγχος επιχειρήσεως που δραστηριοποιείται σε παρεμφερή αγορά, δεν συνιστά φυσιολογική επιχειρηματική συμπεριφορά και, ως εκ τούτου, είναι άδικη και νοθεύει τον ανταγωνισμό. Με άλλα λόγια, δεδομένου ότι η υποχρέωση παροχής καθολικής υπηρεσίας αποτελεί τη μοναδική πιθανή δικαιολογία ενός αποκλειστικού δικαιώματος, η χρησιμοποίηση των προερχόμενων από αποκλειστικό δικαίωμα κερδών για διαφορετικούς σκοπούς συνιστά αναπόφευκτα κατάχρηση.

42 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι την επιχειρηματολογία της επιβεβαιώνει η ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού στον ταχυδρομικό τομέα και σχετικά με την εκτίμηση ορισμένων κρατικών μέτρων στον τομέα των ταχυδρομικών υπηρεσιών (ΕΕ 1998, C 39, σ. 2). Στην παράγραφο 17 του προλόγου της ανακοινώσεως αυτής, η Επιτροπή αναφέρει ρητά ότι, «για να εξασφαλισθεί η χρηματοδότηση της καθολικής υπηρεσίας, ένας τομέας ενδέχεται να ανατεθεί κατ' αποκλειστικότητα στους φορείς παροχής της εν λόγω καθολικής υπηρεσίας». Στο σημείο 3.4 της ανακοινώσεως, η Επιτροπή δηλώνει ότι «οι φορείς που αναφέρονται στο σημείο 4.2, ήτοι οι επιχειρήσεις στις οποίες χορηγήθηκαν αποκλειστικά δικαιώματα, δεν πρέπει να χρησιμοποιούν τα έσοδα από τον προστατευόμενο τομέα για την [...] επιδότηση δραστηριοτήτων σε τομείς όπου υφίσταται ανταγωνισμός. Η εν λόγω πρακτική ενδέχεται να καταργήσει, περιορίσει ή στρεβλώσει τον ανταγωνισμό στο μη προστατευόμενο τομέα.»

43 Η καθής τονίζει ότι δεν υφίσταται κανόνας του κοινοτικού δικαίου ή νομολογία του Δικαστηρίου που να συνάδουν προς την προτεινόμενη από την προσφεύγουσα ερμηνεία του άρθρου 82 ΕΚ.

44 Υποστηρίζει ότι, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, το άρθρο 82 ΕΚ είτε θα εμπόδιζε κάθε επέκταση της Deutsche Post στην αγορά διανομής δεμάτων είτε θα της απαγόρευε να το πράξει χρησιμοποιώντας τα κέρδη που αντλεί από άλλες δραστηριότητες.

45 Όσον αφορά τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι η Deutsche Post δεν πρέπει να χρησιμοποιεί τα κέρδη που αποφέρει ένας προστατευόμενος τομέας για να επιδοτεί δραστηριότητες σε τομέα όπου υφίσταται ανταγωνισμός, η καθής θεωρεί ότι τα

προερχόμενα από αποκλειστικό δικαίωμα έσοδα, το οποίο έχει χορηγηθεί για να εξασφαλίζεται η παροχή καθολικής υπηρεσίας, μπορούν επίσης να χρησιμοποιηθούν για άλλους σκοπούς. Ισχυρίζεται ότι με την απόφαση Corbeau δεν αποδείχθηκε ότι είναι παράνομο ένα αποκλειστικό δικαίωμα όταν χορηγείται για τη χρηματοδότηση καθολικής υπηρεσίας.

46 Ως προς το ζήτημα σχετικά με τη δυνατότητα σταυροειδών επιδοτήσεων, η καθής ισχυρίζεται ότι η προσφεύγουσα συγχέει τα επιχειρήματα που αφορούν το άρθρο 82 ΕΚ με αυτά που αφορούν το άρθρο 86 ΕΚ. Πρόκειται, ωστόσο, για δύο διαφορετικές διατάξεις που επιδιώκουν διαφορετικούς σκοπούς: το άρθρο 82 ΕΚ αφορά αποκλειστικά την αντίθετη προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορά επιχειρήσεων, την οποία ακολουθούν με δική τους πρωτοβουλία, ενώ τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας αφορούν στην ουσία κρατικά μέτρα τα οποία πρέπει να εξεταστούν βάσει του άρθρου 86 ΕΚ. Προσθέτει ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν υφίσταται κανένας απόλυτος κανόνας περί απαγορεύσεως των σταυροειδών επιδοτήσεων. Ο λόγος είναι ότι μια σταυροειδής επιδότηση, μολονότι μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να καλύψει μια κατάχρηση, όπως για παράδειγμα τιμές εκτοπίσεως, υπερβολικές τιμές ή διάκριση ως προς τις τιμές, δεν συνιστά αφ' εαυτής κατάχρηση.

47 Συνεπώς, θεωρεί ότι το άρθρο 82 ΕΚ ουδόλως εμποδίζει μια επιχείρηση με δεσπόζουσα θέση, ακόμη και αν αυτή απολαύει αποκλειστικών δικαιωμάτων, να πραγματοποιήσει κέρδος. Διευκρινίζει ότι η ερμηνεία του άρθρου 82 ΕΚ δεν εξαρτάται από το αν η δεσπόζουσα θέση αποκτήθηκε βάσει νόμου ή άλλως. Προσθέτει ότι αυτό δεν σημαίνει ότι τα μονοπώλια απολαύουν πλήρους ελευθερίας: κάθε επιχείρηση με δεσπόζουσα θέση υπόκειται στο άρθρο 82 ΕΚ, το οποίο απαγορεύει τις υπερβολικές τιμές, τις εξοντωτικές τιμές και τις τιμές που εισάγουν διακρίσεις. Συνάγει ότι το άρθρο 82 ΕΚ δεν περιέχει κανέναν κανόνα που να εμποδίζει την Deutsche Post να επεκτείνει τις δραστηριότητές της σε νέους τομείς, χρησιμοποιώντας τα κέρδη που αντλεί από τον τομέα στον οποίο έχει αποκλειστικότητα ή από οποιαδήποτε άλλη δραστηριότητα. Τέλος, παρατηρεί ότι η καταγγελία της UPS δεν κάνει λόγο για συμπεριφορά της Deutsche Post, όπως αυτή που περιγράφεται ανωτέρω.

48 Η Deutsche Post τονίζει ότι δεν μπορεί να απαγορευθεί σε μια επιχείρηση στην οποία, σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο, χορηγήθηκαν ορισμένα αποκλειστικά δικαιώματα η άσκηση κανονικών εμπορικών δραστηριοτήτων που κάθε άλλη επιχείρηση, περιλαμβανομένων των επιχειρήσεων με δεσπόζουσα θέση, μπορεί νομίμως να ασκήσει.

Προσθέτει ότι, μολονότι το άρθρο 82 ΕΚ μπορεί να εμποδίσει μια επιχείρηση με δεσπόζουσα θέση να επιβάλλει υπερβολικές τιμές, η διάταξη αυτή δεν επηρεάζει την οικονομική ελευθερία κάθε επιχειρήσεως να χρησιμοποιεί τα κέρδη που νομίμως αντλεί από τις εμπορικές της δραστηριότητες, είτε ενεργεί σε προστατευόμενες αγορές είτε σε ανοικτές στον ανταγωνισμό αγορές, για να διεισδύσει σε νέες αγορές.

49 Υποστηρίζει ότι η απόκτηση της εν λόγω επιχειρήσεως χρηματοδοτήθηκε από την πώληση των ακινήτων που αποτελούσαν την εισφορά της σε κεφάλαιο όταν μετατράπηκε σε ανώνυμη εταιρία. Η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα επιχείρημα για να αμφισβητήσει το γεγονός αυτό.

50 Η Deutsche Post υπογραμμίζει ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα αποδεικτικό στοιχείο καταχρηστικής συμπεριφοράς. Ως εκ τούτου, κατά την άποψή της, η προσφεύγουσα δεν κατάφερε να αποδείξει ότι η απόκτηση αυτή θα κατέληγε στην ενίσχυση δεσπόζουσας θέσεως, σε σημείο που ο ούτως επιτευχθείς βαθμός κυριαρχίας να εμποδίζει ουσιωδώς τον ανταγωνισμό. Η προσφεύγουσα δεν απέδειξε, εξάλλου, ότι η απόκτηση της εν λόγω επιχειρήσεως θα δημιουργούσε διαρθρωτικές συνθήκες που να ευνοούν μελλοντική κατάχρηση. Τέλος, ισχυρίζεται ότι το γεγονός ότι απέκτησε απλώς μειοψηφική συμμετοχή 22,498 % στην DHL καθιστά απίθανο το γεγονός να προβεί, ως μειοψηφών εταίρος, σε σταυροειδείς χρηματοδοτήσεις.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

51 Εκ προοιμίου, πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως δέχεται η προσφεύγουσα, το γεγονός και μόνον ότι κάποιο αποκλειστικό δικαίωμα χορηγήθηκε σε μια επιχείρηση προκειμένου να διασφαλιστεί η εκ μέρους της παροχή υπηρεσίας γενικού οικονομικού συμφέροντος δεν της απαγορεύει να αποκομίζει κέρδη από τις δραστηριότητες στις οποίες έχει αποκλειστικότητα ούτε αποτελεί πρόσκομμα στο να επεκτείνει τις δραστηριότητές της σε τομείς ανοικτούς στον ανταγωνισμό.

52 Επιβάλλεται η παρατήρηση ότι η προσφεύγουσα προσάπτει, κατ' ουσίαν, στην Επιτροπή ότι, στην προσβαλλόμενη απόφαση, δεν έλαβε υπόψη ότι, κατ' αρχήν, μια επιχείρηση απολαύουσα αποκλειστικού δικαιώματος προκειμένου να διασφαλίζει την παροχή υπηρεσίας γενικού οικονομικού συμφέροντος δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει τα έσοδα που αντλεί από τις δραστηριότητές της στην προστατευόμενη αγορά για να αποκτήσει συμμετοχή σε επιχείρηση που δραστηριοποιείται σε παρεμφερή αγορά ανοικτή στον ανταγωνισμό, χωρίς να καταχράται της δεσπόζουσας θέσεως που κατέχει χάριν του αποκλειστικού αυτού δικαιώματος κατά παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ.

53 Η άποψη της προσφεύγουσας, όπως προκύπτει από το περιεχόμενο των από 29 Μαΐου 1998 και 8 Ιουνίου 1998 εγγράφων της προς την Επιτροπή, μπορεί να αναλυθεί σε δύο σκέλη:

α) η χρηματοδότηση από την Deutsche Post της αποκτήσεως της συμμετοχής της στην DHL προϋποθέτει ότι η Deutsche Post χρηματοδότησε το κόστος της αποκτήσεως αυτής με τα έσοδα που αντλεί απο τις δραστηριότητές της στην προστατευόμενη ταχυδρομική αγορά, καταχρώμενη έτσι της δεσπόζουσας θέσεώς της στην αγορά, και

β) η μελλοντική σχέση μεταξύ της Deutsche Post και της DHL θα οδηγήσει κατ' ανάγκη σε σταυροειδή επιδότηση των δραστηριοτήτων της DHL στην ελεύθερη αγορά διανομής δεμάτων χάριν των εσόδων που η Deutsche Post αντλεί από την προστατευόμενη αγορά.

54 Πρέπει, κατ' αρχάς, να υπομνησθεί ότι η απόκτηση από την Deutsche Post του 22,498 % των μετοχών της DHL εντάσσεται στο πλαίσιο συμφωνίας μεταξύ της Deutsche Post, της Lufthansa και της JAL. Σύμφωνα με τις διατάξεις της συμφωνίας αυτής, οι οποίες αφορούν τη συγκρότηση και την οργάνωση των οργάνων διαχειρίσεως της DHL, καθώς και την κατανομή και την άσκηση των δικαιωμάτων ψήφου ως προς τις στρατηγικές αποφάσεις, η Επιτροπή, με την από 26 Ιουνίου 1998 απόφασή της, την οποία εξέδωσε βάσει του κανονισμού 4064/89, κατέληξε ότι η Deutsche Post απέκτησε τον έλεγχο της DHL από κοινού με τις Lufthansa και JAL.

55 Σε αντίθεση προς ό,τι η Επιτροπή αφήνει να εννοηθεί στα σημεία 17 και 18 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η απόκτηση συμμετοχής αυτού του είδους θα μπορούσε να δημιουργήσει προβλήματα από πλευράς κοινοτικών κανόνων του ανταγωνισμού, στην περίπτωση που τα κεφάλαια που χρησιμοποιεί η κατέχουσα το μονοπώλιο επιχείρηση προκύπτουν από τιμές υπερβολικές ή εισάγουσες διακρίσεις ή από άλλες καταχρηστικές πρακτικές, τις οποίες επέβαλε στην αγορά στην οποία έχει την αποκλειστικότητα. Εφόσον υπάρχουν ενδείξεις που δημιουργούν, σε μια τέτοια περίπτωση, υπόνοιες για παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ, πρέπει να εξεταστεί η προέλευση των κεφαλαίων που χρησιμοποιήθηκαν για την απόκτηση της εν λόγω επιχειρήσεως προκειμένου να διαπιστωθεί μήπως η απόκτηση αυτή στηρίζεται σε κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως.

56 Ακολούθως, πρέπει να σημειωθεί ότι η Επιτροπή, με την από 26 Ιουνίου 1998 απόφασή της, την οποία δεν προσέβαλε η προσφεύγουσα, αποφάσισε να μην προβάλει αντιρρήσεις κατά της αποκτήσεως από την Deutsche Post του κοινού ελέγχου της DHL, εφόσον η απόκτηση αυτή δεν είχε ως αποτέλεσμα να δημιουργήσει ή να ενισχύσει μια δεσπόζουσα θέση και, επομένως, δεν ήταν ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά.

57 Υπό τις συνθήκες αυτές, εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να καθορίσει αν, μολονότι η επίδικη συγκέντρωση εγκρίθηκε με την απόφαση της 26ης Ιουνίου 1998, τα δύο ως άνω προβληθέντα από την προσφεύγουσα σκέλη είναι βάσιμα και μπορεί, βάσει αυτών, να διαπιστωθεί παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ.

58 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος της απόψεως της προσφεύγουσας, κατά το οποίο η χρηματοδότηση της αποκτήσεως συμμετοχής στην DHL με έσοδα αντλούμενα από δραστηριότητες στην προστατευόμενη αγορά προϋποθέτει κατ' ανάγκη καταχρηστική συμπεριφορά της Deutsche Post στην αγορά αυτή, πρέπει, κατ' αρχάς, να υπομνησθεί ότι η Επιτροπή δεν έκρινε αναγκαίο τον καθορισμό της προελεύσεως των κεφαλαίων που χρησιμοποιήθηκαν για την απόκτηση αυτή, εφόσον, κατά την άποψή της, ακόμη και αν προέρχονταν από την προστατευόμενη ταχυδρομική αγορά και όχι, όπως υποστήριζε η Deutsche Post, από πώληση ακινήτων, η χρησιμοποίησή τους για την εν λόγω απόκτηση δεν αντιβαίνει στο άρθρο 82 ΕΚ.

59 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι η προσφεύγουσα ουδέποτε, ούτε με τα έγγραφα της καταγγελίας της προς την Επιτροπή ούτε κατά την παρούσα διαδικασία, προσδιόρισε οποιαδήποτε συμπεριφορά της Deutsche Post στο πλαίσιο της προστατευόμενης ταχυδρομικής αγοράς, ικανή να αποτελέσει παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα περιορίστηκε να επικαλεστεί το γεγονός ότι τα ταχυδρομικά τέλη στη Γερμανία είναι τα υψηλότερα στην Ευρώπη και ότι η Γερμανική Κυβέρνηση αρνήθηκε τις μετοχές που της αντιστοιχούσαν ως μετόχου της Deutsche Post.

60 Το γεγονός και μόνον ότι η Deutsche Post κατείχε κεφάλαια που της παρείχαν τη δυνατότητα να πραγματοποιήσει την εν λόγω απόκτηση δεν επιτρέπει να υποτεθεί η ύπαρξη καταχρηστικής συμπεριφοράς στην προστατευόμενη αγορά.

61 Επειδή δεν υπάρχει κανένα αποδεικτικό στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι τα κεφάλαια που είχε στη διάθεσή της η Deutsche Post και τα οποία χρησιμοποίησε για την εν λόγω απόκτηση προέρχονταν από καταχρηστικές πρακτικές της στο πλαίσιο της προστατευόμενης ταχυρομικής αγοράς, το γεγονός και μόνον ότι χρησιμοποίησε τα κεφάλαια αυτά για να αποκτήσει τον κοινό έλεγχο μιας επιχειρήσεως δραστηριοποιουμένης σε παρεμφερή αγορά ανοικτή στον ανταγωνισμό δεν δημιουργεί αφ' εαυτού, ακόμη και αν τα κεφάλαια αυτά προέρχονται από την προστατευόμενη αγορά, κανένα πρόβλημα από πλευράς κανόνων του ανταγωνισμού και δεν μπορεί, ως εκ τούτου, να συνιστά παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ ούτε να δημιουργεί για την Επιτροπή την υποχρέωση να εκτιμήσει την προέλευση των κεφαλαίων αυτών βάσει του άρθρου 82 ΕΚ.

62 Η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί την ανακοίνωση της Επιτροπής, που προπαρατέθηκε στη σκέψη 42, σχετικά με την εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού στον ταχυδρομικό τομέα και σχετικά με την εκτίμηση ορισμένων κρατικών μέτρων στον τομέα των ταχυδρομικών υπηρεσιών. Συγκεκριμένα, ναι μεν η εν λόγω ανακοίνωση προβλέπει στο σημείο της 3.3 ότι η επιδότηση δραστηριοτήτων που υπόκεινται στον ανταγωνισμό, καταλογίζοντας το κόστος τους σε προστατευόμενες δραστηριότητες, ενδέχεται να στρεβλώσει τον ανταγωνισμό και να οδηγήσει σε κατάχρηση εκ μέρους μιας επιχειρήσεως που κατέχει δεσπόζουσα θέση στην Κοινότητα, αλλά η Επιτροπή, στο ίδιο σημείο, αναφέρει ότι, παρά ταύτα, οι εταιρίες με δεσπόζουσα θέση έχουν το δικαίωμα να ασκούν ανταγωνισμό στις άλλες επιχειρήσεις μέσω των τιμών ή βελτιώνοντας την ταμειακή ροή τους, εκτός εάν οι τιμές αυτές είναι αθέμιτα επιθετικές ή παραβαίνουν τις σχετικές εθνικές ή κοινοτικές ρυθμίσεις.

63 Η προσφεύγουσα δεν μπορεί επίσης να επικαλεστεί την απόφαση Corbeau, που προπαρατέθηκε στη σκέψη 36, καθότι το ζήτημα που τέθηκε στο Δικαστήριο στην υπόθεση εκείνη αφορούσε το αν το μονοπώλιο, του οποίου απέλαυε η Βελγική Régie des postes, αντέβαινε στη Συνθήκη και, ειδικότερα, αν ορισμένες ταχυδρομικές αγορές έπρεπε να ανοίξουν στον ανταγωνισμό. Το Δικαστήριο δεν εξέτασε το ζήτημα αν ένας φορέας όπως η Βελγική Régie des postes εμποδιζόταν να μετάσχει στον ανταγωνισμό στους ελεύθερους τομείς.

64 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος της απόψεως της προσφεύγουσας, κατά την οποία η μελλοντική σχέση μεταξύ Deutsche Post και DHL συνεπάγεται κατ' ανάγκη σταυροειδή επιδότηση των δραστηριοτήτων της DHL στην αγορά διανομής δεμάτων, αρκεί να επισημανθεί ότι από τη δέσμευση της Deutsche Post έναντι της Επιτροπής ως προς τον σχετικό όρο που της έθεσε, με την από 26 Ιουνίου 1998 απόφασή της, προκύπτει ότι απαγορεύεται στην Deutsche Post κάθε σταυροειδής επιδότηση αυτού του είδους. Επομένως, στο πλαίσιο της παρούσας προσφυγής, το ζήτημα αυτό αποκτά υποθετικό χαρακτήρα. Συνεπώς, αν στο μέλλον η προσφεύγουσα βρεθεί σε θέση να αποδείξει ότι η Deutsche Post προέβη σε τέτοιου είδους σταυροειδή επιδότηση, θα έχει το δικαίωμα να ζητήσει να επιβληθούν οι κατάλληλες κυρώσεις είτε από την Επιτροπή είτε, λόγω του αμέσου αποτελέσματος του άρθρου 82 ΕΚ, από το αρμόδιο εθνικό δικαστήριο.

65 Συνεπώς, πρέπει επίσης να απορριφθεί ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

66 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η καθής και η παρεμβαίνουσα, οι οποίες είχαν υποβάλει σχετικό αίτημα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η προσφεύγουσα φέρει, πέραν των δικών της εξόδων, τα έξοδα της καθής και της παρεμβαίνουσας.

Mengozzi García-Valdecasas Tiili

Moura Ramos Cooke

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 20 Μαρτίου 2002.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

P. Mengozzi